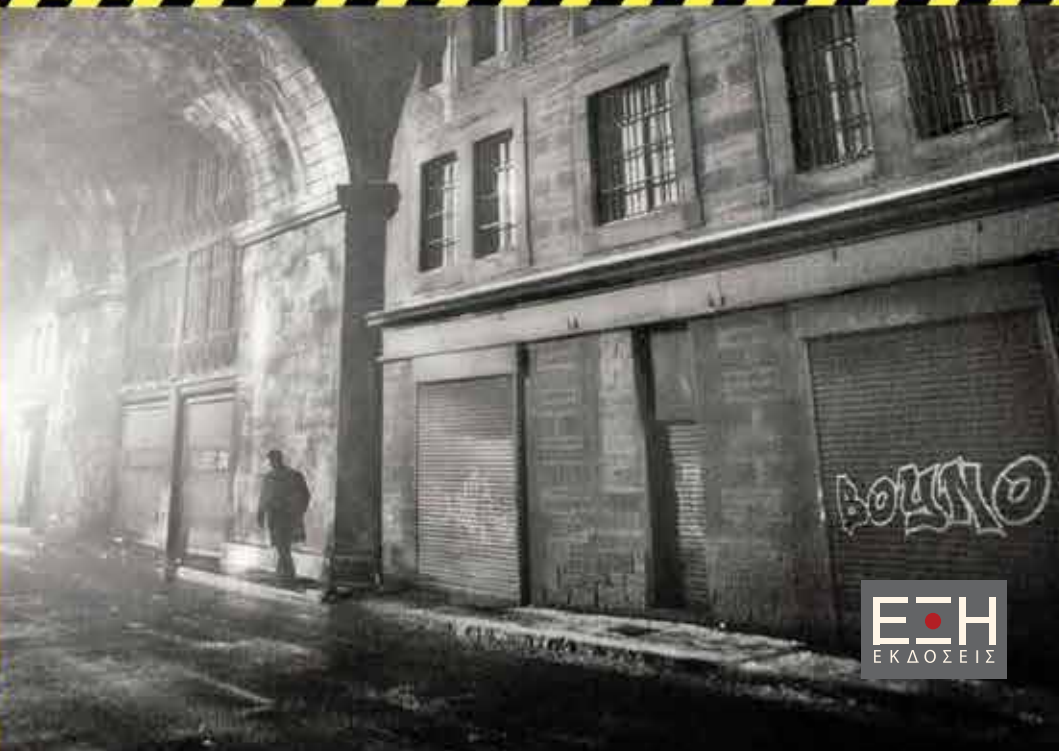

ΑΛΕΞΗΣ ΣΑΛΤΗΣ

ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Πόσες φορές μπορείς να ξεγελάσεις τον ίδιο σου τον εαυτό;

ΤΙΤΛΟΣ: Σκιές που χορεύουν
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αλέξης Σάλτης
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Αλέξης Σάλτης
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-44-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Αλέξης Σάλτης

ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Εκδόσεις Έξιν

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το τάλαιπωρημένο φορτηγό ξεπρόβαλε από την άκρη του δασικού δρόμου προχωρώντας αργά, με τον κινητήρα του να ασθμαίνει εξαντλημένος, σαν λαχανιασμένος σκύλος. Το λιγοστό φως που είχε απομείνει από τη μέρα που έφτανε πλέον στο τέλος της, το πλαισίωνε ξεψυχισμένα και έκανε το εξαθλιωμένο από τη φθορά του χρόνου σκαρί του να θολώνει. Ο ήλιος στον μακρινό ορίζοντα αρνούνταν πεισματικά να βασιλέψει. Η δύση του παρέμενε σταθερά ακινητοποιημένη, παγωμένη στη θέση της επ' αόριστον, διατηρώντας μια λεπτή, μαβιά λωρίδα λάμψης να αργοσβήνει πίσω από τις κορυφογραμμές των βουνών, που αχνοφαίνονταν στο βάθος σαν χλωμές υδατογραφίες.

Το όχημα προχωρούσε τρέμοντας, με τα φώτα του σθηστά -για την ακρίβεια δεν λειτουργούσαν καθόλου εδώ και καιρό, αλλά ο ιδιοκτήτης του δεν έδινε δεκάρα για την επισκευή τους. Γενικά, το μικρό φορτηγό με τη σκουριασμένη ανοιχτή καρότσα είχε τα χάλια του. Ο δεξιάς μπροστινός τροχός ελίσσόταν δεξιά και αριστερά, καθώς κυλούσε σε μια απελπιστικά δυσκίνητη και κουρασμένη πορεία. Σκεβρωμένο όπως ήταν, θύμιζε γιγάντιο πολυχρησιμοποιημένο παιχνίδι, με το βάρος

του κρεμασμένο μονόπαντα στον άξονά του. Δυσδιάκριτο μέσα στο σούρουπο, ο όγκος του θύμιζε μια μετάβιας κινούμενη οφθαλμαπάτη, μια μουντή αντανάκλαση σε έναν παραμορφωτικό καθρέφτη λούνα παρκ.

Οποιαδήποτε ομοιότητα, όμως, είχε το φορτηγό που κινούνταν στη σκοτεινιά του μικρού επαρχιακού δρόμου με απατηλό όραμα, σταματούσε εκεί. Το ρυθμικό κροτάλισμα και το σφυροκόπημα που προερχόταν από τη μηχανή του, θύμιζε παράπονο και αγκομαχητό μαζί. Προηγούνταν σαν κακόφωνη εμπροσθοφυλακή, διαλύοντας τη γαλήνια ατμόσφαιρα του δάσους, όπου το μόνο που μέχρι τότε απειλούσε τη νεκρική σιγαλιά που είχε απλωθεί ολόγυρα σαν δαντελένιο πέπλο, ήταν τα μακρινά κρωξίματα των πουλιών, που μαζεύονταν στις φωλιές τους πριν τα προλάβει για τα καλά η νύχτα.

Ο άντρας που το οδηγούσε βαριεστημένα όπως τόσες και τόσες άλλες μέρες, παρηγορούσε τον εαυτό του με τη χαρμόσυνη σκέψη πως σύντομα θα βρισκόταν στο κρεβάτι του, σιγοπίνοντας τις μπίρες του μέχρι λιποθυμίας. Αυτό το ειδυλλιακό σενάριο έπλαθε στη φαντασία του ένα μόλις δευτερόλεπτο πριν ανοιγοκλείσει απότομα τα βλέφαρά του και ταυτόχρονα πατήσει φρένο, κοκαλώνοντας το όχημα. Την ίδια στιγμή αναρωτήθηκε, όχι για πρώτη φορά στη ζωή του, μήπως είχε φτάσει τελικά η ώρα που θα πλήρωνε το βαρύ τίμημα για το αλκοόλ που είχε καταναλώσει σε άφθονες ποσότητες εδώ και τριάντα τουλάχιστον χρόνια.

Μια νεαρή γυναίκα περπατούσε ολομόναχη μέσα στο δάσος, γύρω στα πενήντα μέτρα μπροστά του. Από αυτή την απόσταση έμοιαζε με φιγούρα βγαλμένη μέσα

από παλιό σελιλόιντ. Μια πρωταγωνίστρια βουβής, προπολεμικής, ασπρόμαυρης ταινίας, σχεδόν μοιρασμένη ανάμεσα στο σκοτάδι και στο φως, έτσι όπως εν μέρει καλυπτόταν από τις μακριές σκιές των δέντρων, που κόντευαν πια να γίνουν ένα με τη νύχτα.

Το γεγονός αυτό -αν ήταν τελικά αδιαμφισβήτητο γεγονός, γιατί ακόμα δεν ήταν εντελώς σίγουρος- το να δει δηλαδή τον οποιοδήποτε στο συγκεκριμένο σημείο του δάσους, ήταν κάτι που δεν του είχε ξανατύχει. Στην πραγματικότητα, δεν είχε συμβεί ποτέ ξανά, αν εξαιρέσει κανείς τους μετρημένους στα δάχτυλα κυνηγούς που συναντούσε ορισμένες φορές στην περιοχή τα ξημερώματα, τις παλιές εποχές, τότε που ο ύπνος τον δυσκόλευε ιδιαίτερα. Από εκείνη την οδυνηρή περίοδο, -για αυτόν, αλλά πολύ περισσότερο για αρκετούς άλλους- δεν θυμόταν και πολλά. Τα πάντα από εκείνο το μακρινό, βουτηγμένο στο οινόπνευμα χρονικό διάστημα, του 'μοιαζαν ονειρικά και απόμακρα, λες και τα παρατηρούσε μέσα από ένα θολωμένο κιάλι που κρατούσε ανάποδα. Τα τελευταία έξι χρόνια πάντως -αυτά του ήταν ξεκάθαρα σαν κρύσταλλο- ήταν εντελώς βέβαιος πως δεν είχε πετύχει ψυχή να κυκλοφορεί εκεί. Πόσο μάλλον μία, που έδρευε μέσα σε ένα τόσο καλοβαλμένο και θελκτικό σώμα, όπως αυτό του πλάσματος που περπατούσε μπροστά του.

Όπως καθόταν στην ψηλή καμπίνα του φορτηγού, έβλεπε με σχετική άνεση, παρά το σκοτάδι, τους σμιλεμένους ώμους του κοριτσιού, την ανοιχτή της πλάτη, τα μακριά λεπτά της πόδια και τους καθ' όλα αρμονικά καμπυλωτούς γοφούς της. Πάνω από όλα όμως, το

βλέμμα του μαγνητίστηκε από τα μαλλιά της -όπως γινόταν πάντα. Ο ογκώδης, καστανόξανθος χείμαρρός τους έπεφτε βαρύς και σπαστός μέχρι τη μέση της και ο άντρας ήξερε αυτομάτως πως, αν έκλεινε τα μάτια του και την πλησίαζε, η μυρωδιά τους θα τον μετέφερε επιτόπου σε ένα φωτεινό λιβάδι φορτωμένο με ανθισμένα αγριολούλουδα νοτισμένα από την πρωινή δροσιά. Το ότι η κοπέλα, βέβαια, ήταν προικισμένη με τόσο συνταρακτικά εξάισια μαλλιά, συνηγορούσε στην άποψη πως τα μάτια του, -που το ίδιο κιάλας πρωί είχε προσέξει στον καθρέφτη πως εκτός από τις ρυτίδες γύρω τους που είχαν βαθύνει κατά πολύ, ήταν κατακόκκινα- του έπαιζαν παιχνίδια. Ακόμα χειρότερα, μια σιγανή αλλά ενοχλητική φωνή μέσα του τού ψιθύριζε πως ίσως το πρόβλημα δεν το είχαν εν τέλει τα οπτικά του νεύρα, αλλά ξεκινούσε κατ' ευθείαν από το μυαλό του. Δεν μπορεί να ήταν τυχαίο όλο αυτό. Οι μακρυμάλλες ήταν ανέκαθεν η μεγάλη του αδυναμία.

Ανασπύκωσε ελαφρά το γείσο από το καπέλο του, ένα πράσινο διαφημιστικό φτηνόπραμα που πλέον είχε ξεβάψει παίρνοντας μια χακή απόχρωση, το οποίο δεν αποχωρίζονταν ποτέ, λες και ήταν ραμμένο στο κεφάλι του. Κοίταξε δίχως να το θέλει δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού, το φορητό ψυγείακι που του κρατούσε πάντα συντροφιά, αποτελώντας βασικό εξοπλισμό του φορητού. Με μόνο έντεκα μπύρες που είχε πιεί από το πρωί -μπορεί να ήταν και δώδεκα, αλλά ποιος μετρούσε;- παρ' όλο που ένιωθε μια ελαφριά ζάλη, θεωρούσε πως είχε ακόμα επαφή με την πραγματικότητα, όπως τουλάχιστον αυτός την αντιλαμβανόταν.

Στράφηκε ξανά μπροστά του. Όσες από τις λιγοστές ακτίδες του ήλιου που ακόμα έδυε πίσω του, κατάφεραν να διαπεράσουν το βαρύ φράγμα των φύλλων και των κλαδιών, έπεφταν στους πυκνοφυτεμένους κορμούς και στον χωμάτινο δρόμο σχεδόν κάθετα, κάνοντας φανερή τη γύρη του δάσους που αιωρούνταν απλωμένη ολόγυρά τους σαν ψεύτικο χιόνι σε κρυστάλλινη σφαίρα. Στο χλωμό φως τους, γυάλισε και κάτι ακόμα. Στην άκρη του δρόμου, αρκετά παραπέρα από το κορίτσι, δίπλα στο φυσικό στενό χαντάκι που είχε δημιουργηθεί εκεί από τις βροχές με τα χρόνια, προεξείχε το πίσω μέρος ενός τζιπ, που παρά το λυκόφως, φαινόταν αστραφτερά κόκκινο και ολοκαίνουριο.

Βλέποντάς το, στο νου του σάλεψε για δευτερόλεπτα το νήμα μιας σχετικά πρόσφατης ανάμνησης, που τρεμπάιξε κοροϊδευτικά μπροστά του χωρίς να μπορέσει να το πιάσει, όπως η ουρά ενός χαρταετού που παρασύρεται από τον άνεμο. Η ακαθόριστη μνήμη, αφού αναδέυτηκε στο υποσυνείδητό του σαν ουρά ψαριού που πλαταγίζει απότομα την επιφάνεια του νερού ταραζώντας την, ξαναβούτηξε τελικά στα αχανή βάθη του, και η αίσθηση εξαφανίστηκε σχεδόν όσο γρήγορα είχε έρθει.

Ο άντρας είχε δει αρκετά. Θεωρώντας πως το τζιπ δεν ανήκε στη γκάμα εκείνων των πραγμάτων που το μυαλό του θα δημιουργούσε από μόνο του ως φαντασίωση, πήρε την απόφαση να δεχτεί πως οι αισθήσεις του δεν τον ξεγελούσαν και πως το κορίτσι όντως ήταν αληθινό. Μετακίνησε ξανά το πόδι του στο γκάτζι και ξεκίνησε αποφασιστικά, με το φορτηγό να τρεμουλιάζει και να τρεκλίζει με ζόρι σαν μεθυσμένος ναύτης, πλησιάζο-

ντάς την κι άλλο, παρατηρώντας την ακόμα καλύτερα.

Οι κινήσεις της κοπέλας ήταν αργές. Του φάνηκε πως περπατούσε κοφτά, μηχανικά, σαν κουρδιστό στρατιωτάκι, υπό την επήρεια θα 'λεγες ενός ισχυρού σοκ. Αυτό θα δικαιολογούσε ως έναν βαθμό το ότι έμοιαζε να μην τον έχει αντιληφθεί ακόμα, παρά το ότι το μουγκρητό του φορτηγού του έκανε αισθητή την παρουσία του από χιλιόμετρα μακριά.

Το εντελώς εκτός τόπου και χρόνου κορίτσι φορούσε ένα απλό λευκό φανελάκι, που είχε κολλήσει επάνω της από την πνιγηρή υγρασία που επικρατούσε από το πρωί, και μια κοντή φούστα, που άφηνε τα ψηλά αλλά αθλητικά και μυώδη πόδια της εκτεθειμένα σε κοινή θέα. Στην απόλυτη ερημιά που επικρατούσε στο απομακρυσμένο σημείο του δάσους στο οποίο βρισκόταν, ο μόνος βέβαια που μπορούσε να απολαύσει το πανέμορφο αυτό θέαμα, ήταν αποκλειστικά και μόνο εκείνος.

Ο άντρας, κάνοντας τη σκέψη αυτή, ένιωσε κάτι γνώριμο να αναδύεται μέσα του και να απλώνεται παντού, αργά και σταδιακά, σαν μια σταγόνα από σκούρο μελάνι που πέφτει και αναμειγνύεται στο καθαρό νερό ενός ποτηριού. Το σώμα του κατάλαβε τι επρόκειτο να γίνει, προτού σχεδόν το συνειδητοποιήσει ο ίδιος. Όλα επαναλαμβάνονταν. Ήταν αναπόφευκτα και αμετάκλητα εγκλωβισμένος να τρέχει παγιδευμένος σαν ποντίκι στον τροχό. Σε μια σπάνια για αυτόν στιγμή αυτοκριτικής και αυτοπαρατήρησης συνειδητοποίησε πως μπορούσε μεν να τρέξει, αλλά δεν μπορούσε να κρυφτεί.

Λίγο πριν το στραπατσαρισμένο φορτηγό τη φτάσει επιτέλους, η κοπέλα στράφηκε προς το μέρος του κοι-

τώντας τον κατάματα μέσα από το ραγισμένο παρμπρίζ, δίνοντάς του με το πρόσωπό της τη χαριστική βολή. Το κορίτσι υπήρχε τελικά, ήταν οριστικό γεγονός, και ήταν πολύ ομορφότερη από όσο θα μπορούσε ποτέ να την πλάσει με τη φαντασία του ο ίδιος.

Σταμάτησε δίπλα της με τα φρένα του να τσιρίζουν ξεφυσώντας, έβαλε νεκρά και άφησε τη μηχανή να γουργουρίζει στο ρελαντί. Παρατηρώντας την από πολύ κοντά τώρα, παρά το σκοτάδι, επιβεβαίωσε με δέος πως το πρόσωπό της ήταν αψεγάδιαστο. Το δέρμα της έλαμπε σφριγηλό, ροδαλό και υγιές, παρ' όλο που το βλέμμα της ήταν τρομοκρατημένο. Το κορίτσι σήκωσε το λεπτεπίλεπτο χέρι της προς το μέρος του σε μια πανικόβλητη χειρονομία. Η μικροσκοπική παλάμη της σάλεψε νευρικά, σαν τρομαγμένο σπουργίτι, και άρχισε να του μιλάει ακατάπαυστα, αν και εκείνος άκουγε τη φωνή της αμυδρά, σαν απαλό βόμβο. Ο άντρας με το στιγματισμένο χακί καπέλο συνειδητοποίησε πως η κοπέλα, σαν είδε επιτέλους μια ανθρώπινη παρουσία δίπλα της -ακόμα και τη δική του- αναθάρρησε. Γνωρίζοντας ο ίδιος πόσο βαθιά ειρωνικό ήταν αυτό, τη λυπήθηκε -σχεδόν-, αφού διέκρινε στα μάτια της να γεννιέται η ελπίδα, η οποία ζωντάνεψε τα χαρακτηριστικά της έστω και συγκρατημένα, και στιγμιαία φώτισε εκ των έσω την απελπισία της.

Ίσως η κοπέλα είχε πάρει λάθος στροφή. Ίσως είχε βγει εκτός δρόμου. Ίσως το αμάξι της χάλασε, ίσως το τηλέφωνό της δεν είχε επαρκές σήμα, ίσως συνέβαιναν όλα τα παραπάνω μαζί ή και απολύτως τίποτα από αυτά. Οι πιθανότητες ήταν αρκετές, αλλά ο άντρας δεν

νοιαζόταν ιδιαίτερα πια για αυτές τις λεπτομέρειες. Είχαν μηδαμινή σημασία. Ό,τι και αν είχε συμβεί μέχρι τότε, όπως και αν είχε εμφανιστεί στη μέση του πουθενά, το ζητούμενο ήταν πως το κορίτσι τη δεδομένη στιγμή βρισκόταν εκεί, μπροστά του. Δίπλα του. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να απλώσει τα χέρια του και να την αγγίξει. Είχε ξεχάσει πια πως ελάχιστα λεπτά πιο πριν το μόνο που ήλπιζε για το συγκεκριμένο βράδυ ήταν να ρουφάει ημιλιπόθυμος ζεστές μπίρες στο κρεβάτι του. Τώρα, αυτό είχε αλλάξει.

Ο άντρας κοιτούσε τα χρυσαφένια μαλλιά της μικρής με το στόμα ανοιχτό, συνεπαρμένος, και αναρωτιόταν πώς θα ένιωθε την υφή τους, όταν θα τα χάιδευε σε πολύ λίγο και θα τύλιγε τις ξανθιές μπούκλες της σαν σφικτά, απαλά δαχτυλίδια γύρω από τους κόμπους των δαχτύλων του...

Τα πουλιά συνέχιζαν να πετάνε ακόμα ολόγυρά τους, ακολουθώντας φαινομενικά τυχαίες, κυκλικές και σπειροειδείς πορείες, ζώντας στο έπακρο την ύπαρξή τους, κάνοντας αυτό για το οποίο είναι πλασμένα χωρίς ενδοιασμούς, αμφιβολίες και δεύτερες σκέψεις, με τα μικρά να τιτιβίζουν απαλά, και τα μεγαλύτερα να κρώζουν δυνατότερα, πλήρως αδιάφορα για τους δύο ανθρώπους και για ό,τι εξελίχθηκε μεταξύ τους ακριβώς από κάτω τους.

ΣΚΙΕΣ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΟΝΟΣ ΕΓΙΝΕ
ΣΥΝΤΟΜΑ, ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΚΙ ΑΛΛΟΙ...

Η Άννα πιστεύει πως το να είσαι η κόρη του Σταύρου Βερώνη, ενός μεγιστάνα του υποκόσμου, σίγουρα σε καθιστά υποψήφιο θύμα για πολλούς. Αλλά, όταν ερωτεύεται τον Άλκη, νιώθει πως επιτέλους μπορεί να απελευθερωθεί ολοκληρωτικά από το βαρύ της επώνυμο. Ο Άλκης κατανοεί τη δύναμη που του παρέχει η εξωτερική του εμφάνιση και αποφασίζει να την εκμεταλλευτεί, μαζί και τους ανθρώπους που τον περιβάλλουν. Ο Σάββας θα παρασυρθεί σε έναν άγνωστο και επικίνδυνο για αυτόν κόσμο. Ο λαθρέμπορος Μπλαγκόι, αναζητά εκδίκηση με κάθε τρόπο. Ο Κρανής, ένας βίαιος αλκοολικός, αφήνει το βαρύ παρελθόν του να τον κυριεύσει ξανά.

Ανόμοιοι μεταξύ τους χαρακτήρες εμπλέκονται σε μια σειρά απρόβλεπτων καταστάσεων, που κάθε τους βήμα ανατρέπεται από το αναπάντεχο. Το σίγουρο είναι πως κάποιος ή κάποιοι πρέπει να πεθάνουν.

Ποιος ο θύτης, τελικά, και ποιο το θύμα; Όταν τα προσωπεία πέφτουν, οι σκιές θα αποκαλύψουν την αλήθεια και αυτός που κινεί τα νήματα ίσως και να μην καταφέρει να γλιτώσει.

Ένα συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα με καταγιστικό ρυθμό και συνεχείς ανατροπές που θα σας καθηλώσει.

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0077

ISBN 978-618-5713-44-7

9 786185 713447